

Після 6-тижневого курсу комплексної фізичної реабілітації осіб з розсіяним склерозом в умовах реабілітаційного центру ми провели повторне обстеження пацієнтів основної групи і порівняли вихідні та кінцеві дані. Спостерігалось покращення фізичного, а також психоемоційного стану хворих. Рухова функція рук покращилася: правої – на $8,5 \pm 0,8$ балів, а лівої – на $9,2 \pm 0,9$ балів. Правої ж ноги на $10,1 \pm 0,9$ балів, а лівої – на $7,1 \pm 0,6$ балів. Оцінка елементарних рухових функцій та порушення життєдіяльності у розділі «загальні функції» зросла в середньому на $1,8 \pm 0,3$ балів. А оцінка тривоги за шкалою самооцінки тривоги Цунга навпаки зменшилася на 32%.

Отже, фізична реабілітація є невід'ємною частиною комплексного лікування пацієнтів з розсіяним склерозом, при складанні якої необхідно враховувати ступінь функціональних порушень за бальною шкалою. Розроблена програма комплексної фізичної реабілітації хворих з розсіяним склерозом в умовах реабілітаційного центру є ефективною.

ЛІТЕРАТУРА

1. Тец А.Б., Калашникова І.В., Повитчан О.Ю. Значення фізичної реабілітації в комплексному лікуванні розсіяного склерозу. Фізична реабілітація та рекреаційно-оздоровчі технології. Харків, 2017. С. 75–85.

2. Amatya B, Khan F, Ng L, Galea M. Rehabilitation for people with multiple sclerosis: an overview of Cochrane systematic reviews. Cochrane Database of Systematic Reviews 2017.

3. Campbell E., Coulter EH., Mattison PG., Miller L., Mc Fadyen A., Paul L. Physiotherapy rehabilitation for people with progressive multiple sclerosis: a systematic review. Archives of Physical Medicine and Rehabilitation 2016; 97(1): 141–51.

4. das Nair R, Ferguson H, Stark DL, Lincoln NB. Memory rehabilitation for people with multiple sclerosis. Cochrane Database of Systematic Reviews 2016.

5. Hayes S., Kennedy C., Galvin R., Finlayson M., Mc Guigan C., Walsh CD., et al. Interventions for preventing falls in people with multiple sclerosis. Cochrane Database of Systematic Reviews 2017.

6. Yu CH., Mathiowetz V. Systematic review of occupational therapy-related interventions for people with multiple sclerosis: part 1. Activity and participation. American Journal of Occupational Therapy 2014; 68(1): 27–32.

Анна ЦИПЛІНА
(Полтава, Україна)

ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ ПРАВОВОРЧОЇ ТЕХНІКИ В УКРАЇНІ В КОНТЕКСТІ ЄВРОІНТЕГРАЦІЇ

Питання юридичної техніки є важливими як в юридичній науці, так і в практиці, оскільки швидкий розвиток суспільства вимагає швидкого прийняття нових законів і розробки актуальних теоретичних і практичних питань щодо їх удосконалення. На сучасному етапі розвитку суспільних відносин постійно виникає потреба у встановленні певних правових положень нормативно-правових актів, які містять вимоги, заборони та дозволи щодо поведінки окремих осіб, а також відповідні юридичні

наслідки за їх невиконання чи порушення. Багато таких документів у нашій державі є неясними, що пов'язано з допущенням суперечливих положень у законодавстві, невдалим формулюванням чи використанням термінів, посиланнями на неіснуючі нормативні акти та невдалим використанням термінів. Це має негативний вплив на процес реформування сфер державного та громадського життя, створює непорозуміння в юридичній практиці та проблеми з тлумаченням норм права, а також ускладнює загальний процес інтеграції до Європейського Союзу.

Законодавча наука розглядає юридичну техніку в різних контекстах. Деякі автори вважають, що сфера юридичної техніки обмежена правотворчістю та судочинством, де наукові стандарти тлумачяться та застосовуються; інші вважають, що це сукупність методів і процедур, які мають забезпечити реалізацію цілей права та його захист. Ще одна група науковців досліджує, як використовувати юридичні методи, щоб перекласти соціальні потреби на мову права. Для іншої групи авторів юридичну практику можна розглядати як інтелектуальний вид правотворчості та розробка концепцій, через які право отримує наукове тлумачення. Вони також можуть розглядати юридичну практику як процес логічної систематизації правових норм, що здійснюється зусиллями судової практики та доктрини. Тим не менш, деякі західноєвропейські письменники заперечують саме поняття юридичної техніки [2].

Сучасний стан розробки юридичної техніки є перехідним, оскільки спостерігається чітка тенденція до відмови від старих методів. З іншого боку, існує незавершеність процесу, пов'язана з відсутністю чіткої системи категорій для позначення юридичної техніки, рівень розвитку якої в певній мірі визначається на основі реального використання технічних засобів у законодавстві та прийнятих рішень. Що стосується правил юридичної техніки, то це техніко-юридичні стандарти, які регулюють правильне та доцільне використання технічних методів і засобів, які можуть бути використані в нормативних актах, включаючи спеціальні вказівки щодо підготовки та оформлення законопроектів. Ці стандарти також пред'являють законодавцю та іншим суб'єктам суспільних відносин певні вимоги, від дотримання яких залежить якість нормативних актів. В основному виділяють дві групи юридичних методів. До першої групи входять прийоми, які використовуються для написання прямої норми права (нумерація складових частин тексту, формулювання заголовків і преамбул, використання реквізитів, формування приміток і посилань), а до другої групи входять прийоми, які стосуються створення тексту закону в цілому та його структури [1].

Будучи однією з основних частин теорії права, юридична техніка вирішує певні проблеми, які є важливими для кожної галузі юридичної науки. Юридична техніка сприяє виділенню окремих галузей права, а також аналізу розвитку цих галузей відповідно до потреб у покращенні фундаментальних концепцій теоретичного правознавства. Це пов'язано з тим, що різні галузі законодавства мають різні предмети та методи правового регулювання, що вимагає прийняття різних юридичних методів. Суттєвим є те, що юридична техніка є складною, різноманітною та багатоаспектною, і тільки тоді, коли її методи та методи впроваджуються в правових актах, вони стають частиною певної системи законодавства.

Що стосується культури законотворчості, то закон має бути викладений логічно послідовно. Порушення цієї логіки, помилки в поняттях і формулюваннях, невизна-

ченість у використанні термінів призводять до змін і доповнень, а також до спотворення змісту закону та неправильного застосування. Нехтування юридичною технікою під час написання законів може призвести до таких юридичних помилок, як закріплення норм, що суперечать Конституції України, посилання на нормативно-правові акти, які не існують, або неповне закріплення обставин, які мають вирішальне значення для змісту та застосування конкретної норми права [3]. Усе це значно погіршує якість актів законодавства, ускладнює їх тлумачення та перешкоджає впровадженню норм права в певних суспільних відносинах.

Зволікання, помилки та непорозуміння в юридичній практиці, допущення суперечливих положень у законодавстві та некоректні посилання є перешкодами для покращення правової системи України. Ці фактори заважають успішному реформуванню всіх сфер державного і громадського життя та ускладнюють процес удосконалення правової системи [1].

Процес наукового дослідження проблем застосування юридичної техніки в сучасній юриспруденції та правовій науці характеризується поступовим відходом від методологічних підходів радянського періоду. Цей відхід пов'язаний із змінами, пов'язаними з природою прав і свобод людини та громадянина, а також європейськими правоінтеграційними процесами, включаючи процес гармонізації правової системи України з європейським правом. Таким чином, відбувається поступове усвідомлення того, що потрібно внести зміни у сфері юридичної техніки, хоча багато методів вирішення цієї проблеми використовуються і зараз. Таким чином, розвиток і вдосконалення юридичної техніки в Україні має базуватися на наукових дослідженнях, які охоплюють не лише загальні принципи та методи створення та систематизації законів, але й особливості самих законів [4].

З цієї причини надзвичайно важливо продовжувати теоретичне дослідження проблем правового характеру, вивчати стандарти якості нормативних актів і здійснювати більш інтенсивну наукову розробку існуючих і створювати принципово нові юридичні конструкції норм, інститутів і галузей права, необхідних для захисту та реалізації прав людини та громадянина. Таким чином, багато проблем юридичної техніки у сфері правотворчості та правозастосування, а також інтерпретації та систематизації нормативно-правових актів виникли в результаті процесу розвитку законодавства після прийняття Конституції України. В цілому, стан наукового дослідження проблем у сфері застосування юридичної техніки, а також тенденції її розвитку та вдосконалення залежать від стану всіх складових соціальної системи. Подальші дослідження полягають у більш детальному вивченні аспектів використання правил і інструментів юридичної техніки в реальному житті.

ЛІТЕРАТУРА

1. Державотворення та правотворення в контексті євроінтеграції: Матеріали доповідей, виступів і повідомлень учасників VI-го Всеукраїнського круглого столу (м. Львів, 10 грудня 2020 р.) / Забзалюк Д.Є. (відповідальний за випуск), Яремчук В.Д. (укладач) / Львівський державний університет внутрішніх справ. Львів: ПП «Видавництво «БОНА», 2020. 184 с.

2. Кучук А.М., Замковий Є.М. Юридична техніка як засіб ефективності правових актів. *Науковий вісник Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ*. 2017. № 1. С. 90–97.

3. Законодавча техніка в Україні: історикотеоретичне дослідження: Монографія. К.: ВПЦ «Київський університет», 2007. 360 с.

4. Терлецька І. Актуальні питання законодавчої техніки в Україні. URL: https://scholar.google.com.ua/scholar?oi=bibs&hl=uk&cites=11561303391918762497&as_sdt=5

Марина ЧЕРВОНОШАПКА, Ігор ГНИП
(Львів, Україна)

ШЛЯХИ ОПТИМІЗАЦІЇ ПРОЦЕСУ ФІЗИЧНОЇ ПІДГОТОВКИ У ЗАКЛАДАХ ВИЩОЇ ОСВІТИ МВС УКРАЇНИ

Професійна діяльність працівників правоохоронних органів характеризується підвищеним рівнем небезпеки, значними фізичними та психо-емоційними навантаженнями. Низка авторів науково-методичних праць зазначає актуальність підвищення ефективності процесу загальної та спеціальної фізичної підготовки майбутніх правоохоронців у ЗВО та пропонує для цього різні підходи.

Проведено наукові дослідження, спрямовані на вдосконалення методики спеціальної фізичної підготовки (оволодіння заходами фізичного впливу). Запропоновано оригінальну методологію, що містить теоретичний та практичний компоненти підготовки майбутніх поліцейських до дій в умовах зіткнення з правопорушником, озброєним холодною зброєю [1]. Розглядаються шляхи підвищення ефективності формування навичок рукопашного бою [4]. Вивчалось питання формування техніки ударних прийомів у курсантів у процесі викладання навчальної дисципліни «Спеціальна фізична підготовка» [2]. Проаналізовано методичні підходи та досліджено динаміку показників сили ударів руками і ногами у курсантів протягом процесу навчання. У роботі [9] встановлено, що ефективність спеціальної фізичної підготовки курсантів може бути підвищена за рахунок індивідуалізації засобів фізичної підготовки курсантів, об'ємів і направленості фізичних навантажень, методичних прийомів вивчення і вдосконалення техніки рукопашного бою.

Також автори наукових праць надавали уваги питанню вдосконаленню методики розвитку фізичних якостей правоохоронців у ЗВО [11]. Розглянуто питання, пов'язані з удосконаленням методики формування й розвитку фізичної витривалості курсантів закладів вищої освіти МВС України засобами та методами атлетичних вправ; з використанням поєднання режимів м'язових напружень, у вправах для розвитку різних аспектів фізичної витривалості [5]. Розглянуто проблему статичної силової витривалості майбутніх правоохоронців, та виявлено недостатній рівень розвитку статичної силової витривалості під час тренувань курсантів [6]. Проведено дослідження динаміки фізичної підготовленості під впливом різних моделей підготовки курсантів в поліцейській академії [3].